

GERE IRÉN

Játszom

játszom:
pöttyös a labda,
mint a vérem,
piros az alapja,
és hófehér
a pöttye
(akár a lelkem)
játszom:
röpül a gömb,
elkapom most is,
mint régen...
mosolyom fodrozza
az utat végig
az éjig...
játszom:
őszinte gyermek,
az vagyok
(csodák hordozója)
nem bánthatnak
a NAGYOK!
játszom:
ugye, hagyod?
én sem bántok
senkit ...
csak
játszom...

Ezredforduló - levél Radnótinak

Oly korban éltem én e földön,
mikor az ember úgy elfajult,
hogy küzdelmes múltját feledve
inkább elhülyült, nem tanult,

csak bolyongott a hamis fénytengerben,
mint aki megvakult...

...

Igen, eljött az a kor,
mikor már a „lét a tét”,
és új „csillag születik”,
(csak úgy hirtelen a semmiből)
– és mindenki bedől!
az ezüst érem nem elég fényes,
és divatba jött az „édes négyes”...
Ebben a korban minden lépésünk'
a Nagy Testvér figyel,
és kinek még hite van, titkolja,
kinek nincs, hirdeti.
...most is több a koldus,
mint a királyfi, ...és a földet
még mindig háborúk dúlják,
mert még mindig több az ostoba,
gonosz, mint a bölcs, szelíd...
és még mindig rossz ez így!
Még most is Mammon az úr,
sőt most csak igazán!
Hát, ilyen ma, kétezer-tízben
a Te hazád, az én hazám...

Rejts el engem

Rejts el engem
tenyeredben,
kötényedben,
a zsebedben,
gyöngyeid közt
fiókodban,
szemeidben,
könnyeidben!

rejts el engem
a világtól!
rejts el engem
a szívedben!

Legújabb kor

hamis próféták
járják a Földet
– új kor, új ige –
és épp' azokat,
kik vágnak az
őszinte,
tiszta szóra,
veszik semmibe.
nem Isten igéjét
hirdetik,
ami kell:
elveszik, és
lépnek is tovább,
míg mi versengünk
becsapottan:
ki a hiszékenyebb,
ki az ostobább...

Ma

maszától az idő:
összemos jelent
és múltat
jövőt nem ígér
unottan sóprögeti
a tegnap szemetét
ilyenkor botlik
a szó is...

ázott avarként
csapódik bokánkhoz
a reménység

Játszunk...

Játszunk.
mesélőset,
szomorkásat,
nevetőset.
visszatekintünk
a múltba,
mint mély,
sötét kútba,
hova filléreket
dobtunk
reménykedve,
jövőt keresve.
játszunk
hazudósat,
múlt-tagadósat,
kiszínezőset,
megszépítőset
pironkodva,
szemlesütve,
lelkünk mélyén
mégis tudva,
mikor melyik
állomáson
nem szálltunk
fel épp' időben!
Szégyenünket
önmagunktól
is takarva
játszunk

bölcsét,
mindentudót,
jövőlátót,
igazmondót
érdek nélkül
is szeretőt,
elnyomott
világ-megváltót.

...
közben lelkünk,
mint mimóza
ma is, mint rég...
nem találunk
soha békét,
várunk, mint a
gyermek várja
tág szemmel
a mese végét...

Firkálok

Firkálok:
homokba, hóba,
párás üvegre,
firkálok egyre:
falra, szűz-fehér lapra,
fekete vagonok oldalára,
aszfaltra, iskolapadra.
Jeleket hagyok,
hiszen jönnek utánam!
olvasni tanulnak
könyvből, Bibliából,
szétszórt jelekből
...
Megtalálnak!